

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταί εγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Εφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλαμπεργὶ καὶ ε' Ἐστίας·

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐδύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ· ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρῶν γραφὰ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποσταλλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσι ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐν μεγαλεῖον καταρτίον. — Τὸ γραφεῖον μου (ὑπὸ Edmond de Amindis). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Τὸ γυναικεῖον μανίκι ἀνὰ τοὺς αἰῶνας (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Ἡ Παρισινὴ γυναικεῖα Ἐκθεσις (ὑπὸ κ. Julie Charf. — Ποίημα Σολωμοῦ — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. — Ἡ προίκα (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΕΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΚΑΤΑΡΤΕΟΝ

Τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο δ, τὲ μένει ἀπὸ τὸ παρελθόν, μέγα ἢ μικρόν, ὠραῖον ἢ ἄσχημον, χάνεται, θνήσκει, ἐξαφνίζε-ται. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ αἰῶνες θεωροῦν πλέον περιττὸν νὰ ἀτενίζῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ ἀναγινώσκῃ ὁ εἰς εἰς τὰς δέλ-τους τοῦ ἄλλου τὸ αἰώνιον τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς, τῆς δόξης καὶ τῆς χαρᾶς, τῷ μεγαλεῖου καὶ τῆς μειώσεως, τὰ ὅποια ἀφῆκαν ἀνεξίτηλον τὴν σφραγίδα των εἰς ἔργα τέ-χνης ταπεινὰ ἢ ὑπέροχα, εἰς μνημεῖα, τὰ ὅποια ἡγείρεν ἢ δίψα τῆς ἀθλητικῆς καὶ ὁ ἀσβεστος πόθος τῆς πέραν τοῦ τάφου φήμης.

Καὶ εἶναι περίεργον τὸ αἰσθητικ, τὸ ὅποσον μᾶς ἀφίνει σχεδὸν ἀδικρόρου; πρὸ τῶν τρομερῶν καταστρεφῶν τῆς Μικρῆς, τῆς ἀριθμούσης ἀνθρώπινα θύματα εἰς χιλιά-δας, ἐν τῆσει πρὸς τὸ αἰσθητικ, τὸ ὅποσον μᾶς ὀλίβει καὶ μᾶς πονεῖ καὶ μᾶς συγκινεῖ διὰ τὴν πτώσιν ἐνὸς κωδωνο-στασίου, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ὑπῆρξε ρυθμοῦ Ἰοθιτικοῦ, καὶ ὑπερύψηλον ἐδεσποζε τῆς κοίτης τοῦ Ἀθῆνῶν καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἀντικατώπτριζε τὸ γιγάντιον ἀνάστημά του καὶ τὰ στερεὰ καὶ ὀγκώδη ὡς φρουρίου πλευρὰ του εἰς τὴν ὠραιο-τέραν καὶ τὴν περισσώτερον ἰδιότροπον καὶ πρωτότυπον τοῦ κόσμου θάλασσαν.

Βεβαίως ὅλοι καὶ ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἴδῃ τὴν Βενετικὴν, καὶ ὅσοι ἐνετρέφθησαν εἰς τὰ Ὀχυράσια τὰ ὅποια περικλείει ἐν τετραγώνῳ τῆς, τὸ ὅποσον περιέχεται τις ἐντὸς δέκα λε-

πτῶν, θὰ ἠσθάνθησαν μιαν λύπην μεγάλην καὶ μιαν ὀδύνην ἄρρητον διότι τὸ τετράγωνον ἐκεῖνο τῶν ὠραίων πραγμάτων ὠρφανώθη ἀπὸ τὸν ὀλιγώτερον βεβαίως ὠραῖον καὶ κομψὸν καὶ χαριτωμένον ἐκ τῶν στολισμῶν του, ἀπὸ τὸ κωδωνο-στασίον τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποθεθῇ μεθ' ὅσα καὶ ἂν ἐγρά-φησαν τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅτι ἡ πτώσις τοῦ κωδωνοστασίου ἐπηρεάζει οὔτε τὴν γραφικότητα τοῦ περικλούς ναοῦ, οὔτε τὴν ἀρμονικὴν συμμετρίαν τοῦ δουκικοῦ μεγάρου, οὔτε καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν κομψότητα τῆς πλέον ὠραίας καὶ πλέον ἱστορικῆς πλκτείας τοῦ κόσμου. Ἴσως μάλιστα ἢ ἔλ λειψίς του θὰ ἐφήσῃ νὰ φανοῦν ὠραϊότητα, ἐν ὅλῃ τῇ εὐπετεῖ κομψότητι των τὰ γύρω κτίρια, τῶν ὀπείων καὶ ὁ ρυθμὸς καὶ ἡ ἀρχιτε-κτονικὴ καὶ ἡ κοσμητικὴ τὸσον διακρότος εἶνε ἀπὸ τὸν λίθινον ὄγκον, τὸν μονοτόμως ἀπλοῦν καὶ βρῦν, ὁ ὅποιος ὑψοῦτο σατραπικώτατα ἐν τῷ μέσῳ τῶσων καλλιτεχνικῶν ἀριστουρ-γημάτων

Ἄλλ' ὁ ὄγκος αὐτὸς ἀνακρίττα μίαν ἐποχὴν ὀλόκλη-ρον, ἦτο τὸ μνημεῖον ἐ.ὸς λκοῦ, ὁ ὅποιος εἰς τὰ σκότη τοῦ μεσαίωνος ἦλθε καὶ παρήλθε, ἀφοῦ ἔθεσε παντοῦ τὴν βα-ρεῖαν σφραγίδα τῆς ἀτομικότητός του καὶ τὸν μονότονον καὶ ἀκκμπτον ρυθμὸν τῆς φυσικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς του.

Ἄλλ' ὁ ὄγκος αὐτὸς ὑπῆρξεν ἀδελφωμένον καὶ ἀπκραι-τητον παρέρημα τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἐν εἰδῶς θεράποντος ἀγγύπου, ὁ ὅποιος ἐπὶ ὀκτὼ συνεχεῖς περίπου αἰῶνας ἐδίδε τὸ σύνθημα τῆς ἐν αὐτῷ τελεσεως τῶν ἱερῶν μυτητηρίων. καὶ ὁ ὅποιος με τοὺς μονοτόνους καὶ στερεοτύπους κωδω-νισμοὺς του ὠδήγησε τὸσας χιλιάδας πιστῶν εἰς τὸ σημεῖον τῆς προσευχῆς καὶ τῆς εἰς τὸν Θεὸν προσηλώσεως. Ἄλλὰ τὸν ὄγκον αὐτὸν εἶχαν θεωπέσει τὰ βλέμματτα τῶσων εὐγε-νῶν δεσποίνων, καὶ τῶσων ὠραίων δογαριστῶν καὶ τῶσων

άπλων γυναικών του δ'χλου, των οποίων την ψυχή και το πνεύμα έφεραν εις τους αιθερίους κόσμους του παραδείσου, δη ή θρησκεία υπόσχεται και με την προσδοκίαν των οποίων ενανάριζαν επί σειράν όλων αιώνων τας αλλοτινάς ψυχάς των φανατικών γυναικών. Διότι βεβαίως αι ιστορίαι των έκκλησιών και των κωδωνοστασιών είναι περισσότερον συνδεόμεναι με τας γυναικείας ψυχάς.

Και εάν αι παρρησιαστικαί υποσχέσεις και αι έπαγγελίαι του μέλλοντος δέν μένουν άπλαί υποσχέσεις και άπλαί έπαγγελίαι, βεβαίως πολλαί ψυχαι γυναικών αι όποίαι δέν υπάρχουν πλέον, γυναικών όλων των αιώνων και όλων των κοινωνικών τάξεων θά συνεινήθησκν εις το άκουσμα της πτώσεως του γοθθικου κολοσσου και από τα ύψη των ούρανίων κόσμων των θά έπανήλθην φανταστικώς εις την γήινην διαμοιήν των και θά έχυσαν δάκρυα δ'ύνης εις μνημότυνον του άμάρτου πλέον και πλκιοσ' τόνον γήινων σκέψων και ρεμβασμών των.

Και θά λάβουν μέρος εις το μνημότυνον αυτό των γυναικείων δακρύων αι ψυχαι άκόμη εκείνων, αι όποίαι ύπήρξαν όλιγώτερον εύσεβεις και όλιγώτερον φανατικά. εκείνων αι όποίαι άτενίζουσαι αυτό προσήλουν μάλλον το πνεύμα των εις σκέψεις ίψηλάς ή την ψυχήν των εις έ.ειρα παραδεισου. Διότι βεβαίως ούτε ή 'Ισαβέλλα Θεοτόκη 'Αλμπρίτση, ούτε ή Michiele, ούτε καμμια άλλη από τας διαπρεπείς γυναικάς, αι όποίαι εκλείτχν την άλλοτε κυρίαρχον της Μετογειου δέν είναι δυνατών να μη είχαν όνειροπωλήσει όνειρα δόξης και κλέους και άθανασίας από του ύπερυψηλου εξώστου του κωδωνοστασιου του 'Αγιου Μάρκου το όποιον ήδη μμπαρέσμευεν εις την πτώσειν του τόσας μεγάλας και ώραιάς αναμνήσεις.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΟΥ

Α'.

Δέν ένθυμοσμαι ποιος συγγραφεύς ώνόμασε το δωμάτιον της έργασίας του τόπον σκέψων και είπεν, ότι το θέωρει ως ατό δεύτερον κρανίον του· το ιδιόν μου δεύτερον κρανίον αξίζει όλιγώτερον του πρώτου άλλ' είναι περιεργότερον τούτου. Και δι' αυτό αποφασίζω να το περιγράψω. Οσοσ δήποτε καλαίσθητος άνθρωπος, ό οποιοσ αγαπά την πολυτέλειαν θά έμειδιά εξ οικτου βλέπων το γραφειον μου, ταπειταρισμένον με χρώμα κόκκινον φράσουλαι, χωρίς κανέν έπιπλον καλλιτεχνικόν, με βιβλιοθήκας από άσπρο ξυλο, μόλις άπ' έξω βερνικομένο, με γραφειον το όποιον έχει ό πρώτος τυχόν τελωνιακόσ υπάλληλοσ και επί του όποιου μόλις έκαστον πενήντα εκ των τεσσάρων χιλιάδων τόμων, όπου εύρίσκονται εις το γραφειον μου είναι χαρτοδεμένοι με δέσιμον είκοσι σολδιών έκαστοσ.

Αλλά το δωμάτιον είναι εύρύχωρον και ύψηλόν και φωτισμένον από δύο μεγάλα παράθυρα τα όποια δίδουν εις μίαν ώραιάν πλατείαν όλοπράσινην από άκακίαι και βλέπουν τας "Αλπεις με την όλογάλανον πυραμίδα του MONVISO. Και οι τέσσαρες χιλιάδες τόμοι ταξινομημένοι κατά τας χρώματα των έξωφύλων και όχι κατά ύλην σχηματίζουν εις τας θήκας των μεγάλας σειράς πρασίνας, λευκάς, γαλανάς, έρυθράς,

τριανταφυλλάς, αι όποίαι θέλγουν την δρασιν ως τόσαι γυρλάνται άνθών. Έκαστον περίπου φωτογραφικι μέσα εις τα πλαίσια των, κατά σειράν εις τα μεταξύ των βιβλιοθηκων ή εις συμπλέγματα στρογγυλά ή σχήματος ριπιδίου σκορπί ζουν εις κάθε μέρος του δωματίου ως έν μειδίαμα ζωής. Εις τρόπον ώστε ό εισερχόμενος διά πρώτην φοράν έδω, είναι ως να εύρίσκεται πρό μικροσκοπικών θεατών και εγώ άκόμη όταν συμβαίνει να άναγινώσκω κανέν έργον μου μεγαλοφώνως μου φαίνεται ότι κάμνω δημοσίαν άνάγνωσιν. Τέλος το γραφειον μου θά έφάνετο πτωχόν εις ένα πλούσιον, δυσαρμονικόν εις ένα καλλιτέχνην, άσήμκνον εις ένα σοβαρόν άνθρωπον άτακτον εις ένα τακτικόν. Έγώ εύρίσκομαι καλά μέσα εις το γραφειον μου, ως μερικοί τρελλοί μέσα εις ένδυμα το χρώματος και με φιδγγους και κορδελίτσες κρεμασμένες άπ' έδω και άπ' εκεί και το όπιον έκλκμβάνουν ως βασιλικόν μανδύον, ένψ οι άλλοι γελούν διά το κωμικόν θέαμα.

Αλλά μην πιστεύετε ότι το γραφειον μου είναι δά και τόσον πενιχρόν, διότι είμαι κάτοχοσ και εγώ ώραιών εικόνων, άν και όλκι σχεδόν αι εικόνες αυτές είναι καμωμένες με μηχανάς. Και δέν άρνούμαι ότι ή άκταστασία του είναι μεγάλη· όχι δι' έλλειψιν συμμετρίας, αλλά διότι εύρίσκονται άνακατωμένα τα πλέον διάφορα πράγματα. Αίφνης βλέπετε έν άπέραντον πανόραμα της Κωνσταντινουπόλεως το όποιον ήγόρσα από ένα φωτογράφο της Πέραν με ήρωικην θυσίαν του βλαντίου μου και το όποιον κατέχει έν όλόκληρον σχεδόν πλάτος τοίχου, και επ' αυτού μία μεγάλη φωτοτυπία του 'Αλεξάνδρου Μκντζόνη, το όπιον μου έχάρισε πρό τριάντα χρόνων εις άζιωματικόν του συντάγματός μου, το όποιον είχε κληρονομήσει από ένα θεόν του ιερέα. Και δεξιά εις τον Μκντζόνη ή φακκρά κεφαλή του Αιμιλίου Καστελάρ, ρητορεύοντοσ από του βήματος της Βουλής και άριστερά μία ώραιοτάτη νύμφη δέκα πέντε χρόνων—ή μητέρα μου—με το βιβλίον της λειτουργίας της εις το χέρι ζωγραφισμένη από τον πατέρα μου το 1827 μ' λεπτότητα και χάριν έρωτευμένου καλλιτέχνου.

Η εικών αυτή είναι ό μαργαρίτης της πινακοθήκας μου, τον όποιον δέν θά ήλλαζα ούτε με μίαν Πικνγκίν του Ραφάηλου. Αλλ έχω και άλλα πολύτιμα πράγματα υπό το Χρυσου κέραι. Τας φωτογραφίας των πρώτων εικόνων ως ένέπνευσαν εις νέους ζωγράφους τα πρώτα μου βιβλία. Ο ύπηρέτης στρατιώτης, ή μήτηρ του στρατιώτου, έν νυκτερινόν μάρι. Πλην τούτου και ή εικών ύδατογραφία του φίλου μου ΒΟΥΣ, όταν επέστρεψε μεξή μου από την 'Αργεντινήν δημοκρατίαν. Αυτη περιττά πχγώνα επί της Γης του Πυρός, την όποιαν ό καλός φίλοσ αφιέρωτεν έκτοτε εις το όνομά μου. Και κοντά εις την εικών αυτήν, μέτα εις μίαν κορνίζαν έν τεμάχιον από τον χιτών του Φραγκίσκου Πιερέρρα, αυθεντικώτατον, με την ύπογραφήν του Συμβολαιογράφου Λάνη επί χαρτοσημασμένου χάρτου. Ουτοσ μαρτυρεί μεθ' όρκου ότι έκοψε το κομμάτι αυτό από τον τάφον του Αιγιά τέσσαρα έτη πρό της γεννήσεώς μου. Αλλ' είναι τόσον μικρόν το κομματάκι αυτό, ώστε μόλις θά εύρισκε

θέσει να θέση τα χείλη της μία φανταστική θαυμαστρία του δοξασμένου ποιητού.

Αλλη παλιν πλευρά μόλις στολισμένη είναι ή αντίκρυνη εις ήν ό Παύλοσ Δερουλιδ νεκρός λοχίας με μορφήν γλυκεταν και άγνήν, ή όποία ούδέν έχει κοινόν με την νέαν του μωρφήν του διαβολευμένου κοινωνιστου, με έν χρυσου ένδυμα 'Ολλανδής χωρικής από το έν μέρος και από το άλλο μίαν δέσην πτερών παπκαλλου, τα όποια άνήκνν εις ένα άρχηγόν της φυλής των 'Αμτζόνων και από κάτω μία περιεργός συλλογή τυρομαχών, χωρικών 'Ανδλουσιών, αλιών της Νερλανδίας και βοσκών της Πικταγονίαι, έν μέσφ των όποιων λάμπουν τα χρυσά άμκπούέλιχ και τα κατάρμαυρα γένεια του καθηγητού Spagazzini εις Βουένος. Αύραι, ειςτόν όποιον όφείλω όλα αυτά τα παραύσα παταγονικα μουτρα των όποιων ούτε την ήλικίαν, ούτε το φύλον ήμπορει να έννοήση τις, αλλά των όποιων τα μαύρα μικροσκοπικά μάτια συγκινούσν τόσον μάλλον όταν καθέν από τα συμπλέγματα αυτά φκίνεται φυλακτόμενον από ένκ σκαπό, και έν δπλον άργεντινόν. Και ποιάς ειζεύρει δικτί εύρίσκονται άνακατωμένα εις τας εικόνας αυτές ό στρατήρχη; Serrano, ό δόν Κάρλοσ της Βραζιλίας, ή γιγάντειος κριολίνε της βασιλείσσης 'Ισθβέλλαι και ή σελινουσιδή; μελκχολική μορφή της βασιλείσσης της 'Ολλανδίας. Και μετξή άκριβώς των δύο βασιλισσών ή σκελετώδης μορφή του πτωχού Στεφάνου Μερλάτη την όποιαν μου έδωτε μόνος του, όταν έπέρασαν εκ Τουρίου μεταβαίνων εις Περσίαν και ζητών τύχην, την όποιαν ή τέχνη του ήρήθη κατά την έν Γαλλία διαμονήν του. Και κοντά εις αυτό οι θυματίαι θωρηκοφόροι της Αυτοκρατορικής φρουράς. Φντασθήτε ποία αντίθεσι! και άκόμη πόσον μεγαλειτέρη, έν σκ; είπω ότι άκριβώς αντίκρυ είναι παραταμμένα τα ένδεκα παιδιά μου του βιβλίου μου Cuore, φωτογραφημένα από τας χαλκίνας προτομάς, ως ειργάσθη ό Ettore Ximeres τώρι αυτά μετετοπίσθησαν εις την αίθουσαν της ύποδοχής, εις την όποιαν όμως κανείς δέν εισέρχεται πλέον μετξ την τορκικην ιστορίαν της καταστροφής μας της άνεπανορθώτου.

(κατά το 'Ιταλικόν) Edmondo de Amicis.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Η "Αννα, ή όποία, καθ' όλον το διάστημα της συζητήσεως δέν είχε όμιλήσει, έσηκώθη από την θέσει της και πλησιάζουσα τον σύζυγον της, είπε: Και εγώ άναλαμβάνω να ιδρώσω πέντε άκόμη φορητά νοτοκομεία, τα όποια θά φέρουν το όνομά σου.

Ο Παλβίδης είχε εισέλθει την στιγμήν εκείνην. "Αν και παλύ πατριώτης και διαθεθειμένος να διαθέση υπέρ της πατριδος όλον δήποτε ποσόν, έμεινεν όμως έκπληκτοσ όταν ήκουσε την προσφοράν της "Αννας. "Επειδή δέ και δέν ήξευρε τί έπτοίχιζεν ή ήδυσσις και συντήρησις ενός τοιούτου νοσοκομείου, έρκατάθη την γενναιοδωρίαν της "Αννας πολύ μεγαλειτέρην παρά ό,τι ήτο πραγματικώς. Συνειθισμένος δέ επί μίαν όλόκληρον ζωήν, μόνον τούσ άνδρας να βλέπη και να άκούη διαθέτοντας ποσά, δέν ήμπόρεσε να κρατηθί, άλλ' άπευθυνόμενος πρός την "Ανναν: Βλέπει κανείς ότι αι γυ-

ναίκες δέν ειζεύρουν να λογαριάζουν ούτε εις την 'Αμερικην άκόμη. Αλλά να ιδώμεν τί λέγει ό Νίκος . . . και ό φίλος μου έδω, δεικνύων τον κ. Δούκλ.

Η 'Ολγίνα ή όποία έσυγχίζετο, άκούουσα τώση ώραν τώρα, να γίνεται λόγος περι νοσοκομείων και χιλιάδων δραχμών, έλαβεν επί τέλους θάρρος, να είπη και αυτή την γνώμην της εύθως ως ό Παλβίδης έφάνη κτακρίων την "Ανναν. Καλά ποσ ήλθετε, είπεν εις τον τελευταίον αυτόν, είτε μη όλιο αυτοί οι κύριοι και αι κυρίαι θά πλημμυρίσουν την 'Ελλάδα από νοσοκομεία, τα όποια πολύ άμφιβέλλα άν θά χρειασθούν καν. Φντασθήτε ότι ό κ. Δούκλ και ή κ. Λάιν και ό Νίκος κταβάλλουν κεφάλαια δι' έν μόνιμον νοσοκομειον πενήντα κλινών και διά πέντε άλλκ φορητά. Οσοκομείον έτοιμάζονται διά τα σύνορα. Ο κ Δούκλ έβλεπε λοι ό έτοιμάζονται διά τα σύνορα. Ο κ Δούκλ έβλεπε την 'Ολγίναν με πολλήν περιέργειαν, ό Νίκος με στενοχωρίαν και ή "Αννα με περιρρόνησιν σχεδόν. Η 'Ολγίνα έθοροδύθη διά μίαν στιγμήν και έπειτα ή φυτική πονηρία της την έβοήθητε να δώτη άλλην τροπήν εις το ζήτημα.

Βεβαίως, έξηκολούθησεν ό θυματίαι μου διά την γενναιοτήτά σας είναι μεγάλος και άλήθεια αυτή είναι ή πρώτη φορά, όπου έννοώ πόσον εύτυχε; είναι οι πλούσιοι. Αλλ' επειδή ειζεύρω, έχω την βεβαιότητα ότι πίλεμος δέν θά γίνη, δέν θέλω να σκ; άρτήω να ύποττήτε την μεγάλην άπογοήτευσιν, να έζητε ότι αι θυτίαι σας δέν έχρησίμευσαν εις τίποτε. Και χωρίς να χάρη κυρίον ή 'Ολγίνα διηγήθη κατά λέξιν μίαν όμιλίαν, την όποιαν είχαν άκούσει να γίνεται την προηγουμένην έσπέραν εις το ξενοδοχείον της 'Αγγίλας μετξή δύο πολιτευόμενων και ενός πρώην ύπουργού. Μάλιστα! είπεν έντονώτερον, σηκωνομένη και αυτή τώρι από την θέσει της και λαμβάνουσα το μωττηριώδες ύρος Πυθίας, ή όποία έχρηματοδότη διά το μέλλον της 'Ελλάδος: Πόλεμος δέν θά γίνη! Ο ύπουργός των Στρατιωτικών κ. Σμολένσκησ, άφω εις το ύπουργικόν Συμβούλιον εξέθετε την πραγματικην κατάστασην του Στρατού ύπεβλε την παρτίτησιν του. Και όχι μόνον αυτό, άλλ' έπκρουσιάζθη και εις τον βασιλέα άκόμη, εις τον όποιον, λέγουν ότι ώμίλησε με τώση ειλικρίνειαν άλλκ και άυστηρότητα συγχρόνως, ώστε ό βασιλεύς δυσηρεστήθη, και έδέχθη χωρίς καμμίαν αντίρρησιν την παρτίτησιν του. Μεγαλειότατε! είπεν ό Σμολένσκησ άναχωρών, πόλεμοι με λόγια και με φωνές δέν γίνονται. Ο στρατός είναι έντελώς άκατάριστοσ, αι άποθήκαι είναι έλλειπέσταται, όπου δέν κκρουσιάζουν κανά φοβερά, και χρήματα δέν έχομεν, ούτε ύπάρχει έλπίσ να εύρωμεν. Και αυτόσ ό στόλοσ μας, εις τον όποιον ήμπορούσαμεν να ελπίζωμεν, διότι μόνον διά θκλάσσης θά ήτο, ίσως, δυνατόν να φνωμεν ύπέρτερο: του έχθρου, και αυτόσ ό στόλοσ μας είναι έντελώς άπροπκρκευαστοσ διαγώνων.

Έάν όλα αυτά ήσαν άληθινά, ή Κυβέρνησις θά κκρητετο, είπεν ό κ. Δούκλ, ό οποιοσ επί τέλους είχε άρχίσει να προσέχη εις τα λεγόμενα της 'Ολγίνας. (θ ήκούσκατε βέβαια τα λόγια αυτά από αντιπολιτευόμενουσ βουλευτάς. . . . "Αλλ' οι αντιπολιτευόμενοι θέλουν την πόλεμον, είπεν ό Παλβίδης. Δέν είδετε τί έγεινε χθές εις την Βουλήν, όταν ή Κυβέρνησις έφάνη επί τέλους ότι έπεισθη. Όλοι άδελ-

ώθησαν, όλοι άντηλλάξαν τον πατριωτικόν άππομόνον, όλοι έμειναν σύμφωνοι. . . .

Η Όλιγία διέκοψε τον Παλβίδην. Όλα αυτά είναι καμωδιές, είπεν. Όλοι των Ξέρουον ότι δέν είναι εις κταστάσιν να πολεμήσουν, άλλ' άφού . . .

Ό Παλβίδης εξηγηθή. Α! τρέχεις πολύ, κυρίως κριωτίστικ, της άπηντησε. Νομίζεις λοιπόν, ότι όπως έσεις η γυναικες πονηρεύεσθε χίλιες δυώ πονηρίες για να κάμειτε ό, τι θέλετε και ό, τι σας περάση από τό κεφάλι, νομίζεις ότι τό ίδιο κάμουν και οι πολιτευόμενοι, όταν μάλιστα πρόκειται περί αυτής της τιμής και της ύπάρξεως της πατρίδος των. Ό πόλεμος θα γείνη, μάλιστα, και βέβαια δέν θα νικηθώμεν, είπεν ό γέρον πατριώτης, εξαπτόμενος τώρα και αυτός. Να γιατί η γυναίκες δέν πρέπει να άνακατεύωνται παντοφ. και δέν πρέπει να έχουν γνώμην, πκρά για τό νοικιαυρισ των.

Ό Νίκος, ό όποιος είχε μείνει έκπληκτος διά την ρητορικήν της θείας του, την όποιαν έως τώρα έρρανεζέτο έντελώς διαφορετικήν, είχεν άρχίσει να άνητυχη διά τή λεγόμενά της. Βεβχίως, όλκ αυτά δέν τή είχεν έπινοήσει από τό κεφάλι της, άλλ' τα είχεν άκούσει πρκαματικώς, και πιθκνόν, πολύ πιθκνόν να ήσαν και άληθινά. Και διά μιας έσκέφθη ποίκ θα ήτο η άπογοήτευσ των ξένων αυτών, εάν έβλεπαν ότι όλκι αυτή αι έτοιμασίκι και οι ήρωισμοί και αι φωναι και ό ήρωισμος θα άπέληγαν εις έν τίποτε. Και την στιγμήν αυτήν άκόμη ποίκ έντύπωσιν θα έκκμαν τα λόγια της θείας του εις τον κ. Δούκλ, ό όποιος έφάνετο ότι έπρόσεχεν επί τέλους και έσκέπετο, και σχεδόν έτως έπειθετο εις ότι είχεν άκούσει.

Άλλ' ό κ. Δούκλ διέκοψε τον Παλβίδην, και δέν έδωκε καιρόν εις τον Νίκον να συνεχίση τή σκέψις του. Αί γυναίκες, άγαπητέ κύριε, ήμπορούν να σκέπτωνται και για την πατρίδα των, τό μεγάλο αυτό νοικιαυριό κάθε λαού. Και νομίζω ότι και η άπόρρις της κ. Μεμίδωρ να ιδρύση νοσοκομείκ πολέμου και η γνώμη της κ. Δέλδου περί των διαδιδόμενων διά τον πόλεμον είναι εξ έσου λογικκι και δικιολογημένκι δσον οίκαθήποτε άνθρικη γνώμη.

— Πιστεύετε λοιπόν εις τή δικήσικ αυτής, τή όποιας έπίτηδες κάμουν να κυκλοφορουν οι έχθροί του τόπου μας ; — Δέν πιστεύω, ούτε καταδικάζω, ούτε προμκνεύω τίποτε. Ες κάθε χώραν, όταν μεγάλη και ίσχυρά και να είναι, πάντοτε εις τήσ πρκαμονάσ του πολέμου αι γνώμκι είναι διχαμμένα, χωρίς οι κατ ή οι ύπερ να είναι διά τουτο όλιγότερον πατριώτικ των άλλων. Οι κύριοι, οι όποιοί ώμίλησαν χόες ένώπιον της κ. Δέλδου. . . .

— Ίσως είχαν δικίον, είπεν ό Νίκος με κικώς συγκρατημένον στεναγμαίν. Η γνώμη αυτή είναι και πολλών άλλων γνώμη, ανθρώπων περί της ειλικρινείας των όποιων δέν πρέπει να άμφιβάλωμεν.

— Καλέ ξέρτε τί θα είπη στρατος τουρκικός; εξηκολούθησεν η Όλιγία, ένθκρυσθεισα από τούς διαταγμαούς του Νίκου. Άνθρωποι συνειθισμένοι εις σκληραγωγίαν και εις στερήσεις, άνθρωποι φκκτισμένοι κατά των χριστιανών και έτοιμοί να θυσιάσουν την ζωήν των, άρκει να νικήσουν. . .

Μου φάνεταί ότι βλέπετε τα πρκαματ με πολλήν ά-

παισιοδοσίαν, είπεν η Άννα. Όπως δήποτε ήμετ δέν θα έμποδίσωμεν τον πόλεμον, άλλ' ούτε είμεθα άμυδιόι να προμκνεύωμεν την έκδοσιν του. Έχόμεν καθήκον να κάμωμεν ότι ήμπορούμεν διά να συνδράμωμεν εκείνους, οι όποιοί, αν και άνέτοιμοί, έχουν τον ήρωισμόν να άνκλάθουν την βκρυτάτην ευθύνην του πολέμου.

Λοιπόν μη χάνωμεν καιρόν, είπεν ό κ. Δούκλ. Η κ. Λάιν θα κατρίση τον κατάλογον των φκκμάκων, άντισηπτικων, εργαλείων, σκευών και επίπλων, τή όποία θα μας χρειασθόν. Σύ, Άννα, θα φροντίσης διά την ίκκτιοθήκην, βοηθουμένη και από τήσ κυρίκ αυτής, είπε, δεικνύων την Έμμαν και την κ. Δέλδου.

Η Έμμα έσπευσε να άπκνητήη ότι έτίθετο εις τήσ διαταγής της Άννας και ότι ήτο πρόθυμος να την άκολουθήση και εις τή σύνορκ. Η κ. Δέλδου δέν είπε τίποτε, άλλ' έβλεπε τον Παλβίδην, του όποιου βεβχίως η περί ταξειδίου άπόφκσις θα έπηρεάζετο από την νέαν αυτήν των πρκαμάτων φάσιν.

Και έμε δέν θα με χρησιμοποιήσετε εις τίποτε; είπεν ό Παλβίδης.

Άλλ' σεις είναι άνέγκη να ταξειδεύετε χάριν του μικρού, δέν πρέπει να τό λησμονήτε, είπεν η Όλιγία, η όποις είχεν ώχριάσει άκόμη περισότερον από πριν.

Έγώ δέν θα ταξειδεύτω, είπεν ό Κοκός με τοιαύτην άπορκασιτικότητα εις την φωνήν, ώστε όλοι έστράφησαν προς τό μέρος του.

Α! ναί! θα υπάγης και συ να πολεμήσης; έλησμονήσα είπεν η κ. Δέλδου. Θα υπάγουν ίσω; όλκ τή μωρά των Άθηνών με τήσ νταντάδες των, άφού οι μεγάλοι έγιναν όλοι άπαλλαγέντες. . .

Όρισμένως δέν άγαπήτε τούς Έλληνας, είπεν ό κ. Δούκλ, άτενίζων περιέργως την κ. Δέλδου.

Διότι λέγω την άλήθειαν. . .

Ημπορείς να κρατήσης, την φιλικήθειάν σου, όταν εύρίσκεται μεταξύ Έλλήνων. Ένώπιον των ξένων, φάνεσαι μάλλον μισελληνίς, πκρά φιλικήθης, είπεν ό κ. Παλβίδης με φωνήν τρέμουσιν όλιγον από θυμόν.

Η Όλιγία έδάγκασε τή χείλην της, έννοήσασα ότι είχεν είπει πολύ περισότερα των όσων έπρεπε. Και ένφ επί τέλους δέν την έμελλε και πολύ διά την γνώμην των άλλων περί των πατριωτικων αισθημάτων της, έστενοχωρήθη πολύ, διότι έν τή άπροσεξία της είχε τόσον δυσαρεστήσει και εξοργίσει τον Παλβίδην. Με τό υρος λοιπόν άρκετά ταπεινωμένον και προσποιουμένη άληθη μεταμέλειαν, άπηντησεν:

— Άλλ' έδω δέν βλέπω κενόνα ξένον. Και ό κ. Δούκλ και οι κ.κ. Λάιν είναι τόσον Έλληνες και κατ τή αισθηματ και κατ τήσ ιδέας, ώστε νομίζω ότι ήμπορεί κανείς να τούς θεωρή περισότερον Έλληνας από όλους μας. Αυτό με έκμαε να όμιλήσω, ως ώμίλησα και η άληθινή άγωνία μου, μήπως ό πόλεμος αυτός άντι να μας ώφελήση, μες βλάβη.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΜΑΝΙΚΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Στενά ως θηκαι σπαθού, η πλατιά ως μπαλόνα, κοντά στον μία έπωμιά, η μακρά ως ούρα φορέματος, άπλά μέχρι γυμνότητος η στολισμένα μέχρι πολυτελείς με κεντήματα και γουναρικά και νταντέλες και κορδέλες, γκρυρισμένα με κοσμήματα πολυτίμων μετάλλων και λίθων, τή μανίκια από τον πέμπτον αιώνα υπέστησαν τόσας μεταμορφώσεις, έπλατύνθησαν και έστένευσαν και έφούσκωσαν και εξεφούσκωσαν τόσες φορές, υπέκυψιν έν γένει εις τον κίώνιον νόμον του τυρμού, ώστε τό σχήμα των έν τή ποικιλία του να παρουσιάζη μέγιστον ένδιαφέρον.

Από τον καιρόν όπου η βασιλισσα Ρέρθα έκλήθη εις την ποιητικήν ρόκκν της την κλωστήν, δι' ης ύφίζοντο τή προς χρήσιν της ύφάσματα, κλεισμένα όπισω από τή χονδρά τείχη φρουδαλικού πύργου, τή μανίκια παρουσιάζουν έκτακτον πλούτον στολισμών.

Έφεραν τότε έν είδος ένδύματος, του όποιου τή μανίκια ήσαν στολισμένα από λεπτότατον πλισέ και από χρυσά γαλόνια κτασκαυής άνκτολικής πλατείς και μακρά έως τή πόδια.

Τό μήκος του μακικιού ήτο δείγμα άρχοντιάς, και δσον τό μανίκι είναι μακρύτερον, τόσον εκείνη η όποία τό φορεί είναι περισότερον άρχόντισσα. Δι' αυτό τό μανίκι μακραινει και κατέρχεται τόσον, ώστε η πρέπει να τό κρατούν εις τό χέρι η να τό άφίνουσ να κρέμεται ως μακράν πτέρυγα.

Τό άτελειώτον αυτό μανίκι δέν είναι πλέον ένδυμα, άλλ' πολυτέλεια. Ένώ τό άληθινόν μανίκι, τό όποιον κλείει τον βραχίονα έρχεται έπειτα. Είναι τόσον στενόν και κολλητόν ώστε δέν ήμπορεί να περάση τό χέρι και τότε έπινοούν να τρσαρμύζουν και ράπτουν τό μανίκι εις τον ώμον κάθε φοράν όπου ένδύονται.

Τώρα η γυνή δέν περιορίζεται πλέον ως άλλοτε εις τό ύψος του πύργου. Ακμάνει ενεργότερον μέρος εις την κοινωνικήν ζωήν και κριτίκαται εις τούς άγώνες, οι όποιοί τελούονται πκρά των ίπποτων εις τιμήν της και εκεί εις την παραφοράν του ένθουσιασμού, μη έχουσα άνθη διά να άνη τον νικητήν άποσπξ τό έλκφρα προσηρμοσμένον μανίκι της και τό ρίπτει εις την παλκίττρην. Είς τό κυνήγι, εις τό όποιον λαμβάνει μέρος άν μετόν των δσων και των τεδιάδων περιτυλίτσει εις τό χέρι της εις τό άτελειώτον μανίκι της διά να μη μπερδεύεται εις τή πόδια του ίππου της. Έπάνω εις τό μανίκι κατ τήν έπογήν εκείνην κεντάνται και τή οικίστηκα των μεγάλων άρχοντισσών, κρινα κευκά η λεοντες χρυσοί, άδιόφορον.

Έπειτα τό μανίκι στεναινει και μακραινει τόσον, ώστε κτεπάζει τή δάκτυλα εις τρόπον ώστε άνκπληροί και γάντικ και manchon. Έπειτα τό πολύ μακρος έμποδίζει τήσ κινήσεις, τό μανίκι άνκτρεφεται από τή κάτω και τό κορυφς έπινοείται, με άκολουθίαν πολυτελή φόδρα από άτκζι, η από πικμκντερή η από γούαν και νταντέλες.

Από τότε τό 150 η πολυτέλεια της φόδρας του μακικιού ακμάνει διαστάσεις καταπλακτικας. Τό σκαυρι διά τήσ κυρίκ των άρχόντων και η μελωγή διά τήσ έστραμμένας

δραποινίς άνεβίδασε την τιμήν των μακικιών εις χιλιάδες σκαυδκ και έν μανίκι μιας μεγάλης κυρίας έστοίχισε περιουσίαν όλόκληρον.

Οι Ίταλικοί πολεμοί έχουν διά τό μανίκι, ως δι' όλόκληρον την γυναικαίαν ένδυμασίαν σπουδασιότατην έπιρροήν. Τώρα φορούν ύποκάμισα με λκιμούς και μανίκια λεπτότατα κεντημένα, τή όποια άφίω να φάνονται και τή όποια δένονται μεταξύ των με ώρχίας και μακροτάτες ταινίας.

Κατ τό 1520 άκριβώς ένεκ των ύπομακικιών τό μανίκι σχίζεται και έρ' δσον τή ύπομακικια στολίζονται, τό μανίκι άκολουθού τήσ αναλογίης, διά να άφίγη να φάνεταί τό ώρχιον ύπομακικιον. σχίζεται πότε από τή επάνω και πότε από τή κάτω, πότε άπ' εμπρός και πότε άπ' όπισω.

Από τότε γίνονται και δτι τό κέντημα του ύπομακικιού δέν άρκει διά τον στολισμόν του χερσιού και κατ τον χρονογράφον του 1580 η βασιλισσα Έλεονόρκ, δευτέρα σύζυγος του Φραγκίσκου πρώτου φέρει φόρεμα από βελούδον κόκκινον φοδραρισμένον με λευκόν ταφταν, φουσκωτόν εις τή κάτω, άντι του κεντητου ύποκαμικιου. Αί πριγκήπισσαι δε των ιεδίκων έστόλισαν τόσον τή μανίκια αυτά, ώστε επί τέλους προσέθεσαν όλόκληρον πολυτελή πτέρυγα. . .

Κατ τή πρώτα έτη του XVII αιώνας φέρουν άκόμη μανίκια φουσκωτά. Άλλά τό σχήμα του ένδύματος έν γένει άρχίζει να προσδίδη εις τό σώμα πολύν όγκον και τό υπό την μέσην πυκνόν σούφρωμα του φορέματος μεταβάλλει τό γυναικειον σώμα εις άχαριν κώδωνα. Έπό τον Λουδοβίκον XIII τή χονδραίνον φόρεμα και μανίκια καταργείται, και τό μακικετακι στενόν και κολλητόν, στολισμένον με όλίγην μόνον νταντέλαν της Βενετίας, με σχήμα μπούστου κολλητου, είδους άνδρικού περικορμίου έπικρατεί. Μκζή με τό έξανδρισθέν μανίκι και αι ώρχια σύγγρονοι του Bicholier ρίπτονται εις τήσ ραδιουργίας, τήσ συνομοσίας και τήσ τρέλλας τήσ παντοσείδης.

Άλλ' και ό εξανδρισμός αυτός πκέρχεται. Αί Precieuses έγκαινιάζουν την ζωήν των αιθουσών. Αί κυρίκι με τή κτηρη και ζηρά πρόσωπα κινώνουν τώρα να μειδιούν, να έχουν χάριν και με αυτά άρχίζουν να δεικνύουν και τούς γυμνούς των βραχιόνων. Τι νεωτερισμός και ποίκ άνκστάτωσι! Είναι η πρώτη φορά από τούς άρχίους χρόνους όπου άφίνου τό χέρι γυμνόν, έστω και μέχρι του άγκώνος μόνον. Άλλ' από του ώμου μέχρι του άγκώνος τή μανίκια όργισούν εις φουσκώματ άτκζωτά, εις φιόγκους, εις νταντέλες και κορδέλες. Τόσον ώστε ό Λουδοβίκος XIV, ό όποιος ήτο άνθρωπος κελκίσθητος, δικτάστη όπως αι ύπερβολκι των μακικιών καταργηθού. Τή άποτέλεσμα της δικταγής τούτης είναι μακικόν. Τό 1665 επί τή ευκαιρία του θανάτου του αυτοκράτορος Λεοπόλδου όλκ τή μανίκια γίνονται κολλητά.

Άλλ' ιδού άνκτέλλει ό XIV αιώνα και αι γυναίκες πύουον να είναι σοβαρά και έπίσημοι. Γίνονται ζωηρά, πετακτικι, προκλητικαί. Τώρα τό μπράτσο ύλο δέν σκεπάζεται από ύφκτμα, άλλ' από νταντέλες πολυτίλους και λεπτάς τόσον, ώστε διά τή δύο μανίκια εξοδεύονται έως έκκτον μέτρα Alençon. Η βασιλισσα Μκρία Λετζίσικ φαίνεται εις όλλκ τήσ εικώνς της με μανίκια τόσον έλκφρα και τόσον πλούσια. Και η άτοχή; Marie Antoinette φορεί μανίκια

ζόμενοι υπό τὰ ὄμικ-α τοῦ κοινοῦ χαριέσταται μοδίστριαι καπέλλων, κατασκευάζουσαι ὠραία τοιαῦτα, τὰ ὅποια καὶ πωλοῦνται εὐθὺς ὡς τελειώσονται. Καὶ παρ' αὐτὰς αἱ ὑπομονητικαὶ κεντήτριαι σχεδιάζουσαι, μετ' ἡν ἀκούραστον βελόνην των ἀρμονικὰ σχέδια, καὶ ἀραβουργήματα λευκὰ ἢ καὶ χρωματιστὰ χωρὶς τέλος. Ἐπειτα ἔρχονται αἱ ἀνθοποιοί, ὑπὸ τὰ λεπτοφυῆ δακτυλάκια τῶν ὁποίων φαίνονται ὡς νὰ φυτρῶνουν πέταλα λεπτεπίλεπτα καὶ ὀλοζώντανα χρωματισμένα ρόδα ποικιλίας χρωμάτων θυμιαστικῆς καὶ ἀγροὶ ὀλόκληροι μετ' ὑπομονῆς καὶ ζῶν τῶν πλέον ὠραίων καὶ πλέον λεπτοφυῶν ἀνθῶν. Καὶ ἔπειτα ἔρχονται αἱ νταντελιέραι μετ' ἡν λεπτοφυῆ καὶ ἀέρινα κατασκευασμάτ' αὐτῶν καὶ αἱ τῶν ἀσπρροῦχων μετ' αὐτὰς καὶ αἱ ψαθοπλέκτριαι ἔπειτα.

Καὶ εἰς ἄλλην τῶρα σειράν ἔρχονται αἱ γλύπτριαι τοῦ χρυσοῦ καὶ αἱ σκαλίστριαι τοῦ ἐλεφαντόδοντος καὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων καὶ αἱ κοσμηματογράφοι τῆς ὑέλου καὶ αἱ ζωγράφοι τῆς enluminure καὶ αἱ μικρογράφοι, εἰς τὰ λεπτότατα ἔργα τῶν ὁποίων σκροῦνται ὡς μειδιάματα.

Ἐπειτα κατὰ ὑπὸ τὴν μεγάλην στοάν τοῦ θερμοκηπίου τὸ σύμπλεγμα τῆς γυναικὸς τῆς ἐργαζομένης ἐκτὸς τοῦ οἴκου, τῆς γυναικὸς ἐμπόρου καὶ βιομηχάνου, ἡ ὁποία πωλεῖ καὶ ἀγοράζει, ἀπὸ τῆς γυναικὸς τῆς ἀγορῆς τῶν τροφίμων, μέχρι τῆς μεγαλεμπόρου, ἡ ὁποία συναλλάσσεται καὶ ἐκτελεῖ τραπεζικὰς ἐργασίας καὶ ἐξοφλεῖ χρήματα καὶ προξοφλεῖ λογαριασμοὺς καὶ ἐκδίδει συναλλάγματα. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰς τυπογραφεῖον τέλειον γυναικῶν μετ' ὑπομονῆς συνθετρίκας καὶ γυναικῆς διευθυντρίκας, αἱ ὁποῖαι κάθηνται πρὸ τῶν μεταλλίνων κιβωτίων τῶν στοιχείων καὶ συνθέτουν τὴν γυναικείαν ἐφημερίδα **Μ Ε Λ Ι Σ Σ Α Ν**, ὄργανον τῆς γυναικείας Ἐνότητος, τὴν ὁποίαν γυναικῆς γράφουσι καὶ γυναικῆς ἐκδίδουσι.

Παρίσιον

Julie Char.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΣΤΟΝ ΟΡΦΕΑ

Ἄοιδέ, πῦρ τὴ Συμβία τρέχοντας στ' ἀνήλιο
σκότος ζήτης τῆς ἀσημονίας καὶ τοῦ θανάτου,
μὴ μού βαρύνῃς ἂν κ' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ σπάλιο
φθάνω μετ' ἄξια τοῦτι πνεύματα ἐδῶ κάτου

Δίψα ἐδῶ μακριὰ μίς σέρνει ἀπὸ τὸν ἥλιο
γὰ τὰ κρυφὰ τοῦ τοποῦ αὐτοῦ φθίει γεμίτου·
εὐὺ Ἐρέβους ὄλου θὰ σοῦ ἀνοῖξῃ τὸ βασιλεῖο
ὁ θεὸς ποῦ σ' ἐσὲ μιλεῖ, καὶ τὰ κρυφὰ του.

Σῦρε καὶ φέρε ἐκεῖθε ὄδορ τὴν Ἀλήθεια
ὅττις πονεμένες μας ἡμέρες τὴ λαχταρίζουν,
σὺ τὸ ξέρεις, μετ' ὅτι πῶθε ὄλα τὰ στήθια.

Κι' ὡστόσο, ὡς νὰ γυρίσῃς ἀπ' τὰ ἀνήλια μέρη
δάφνης τὰ χέρια μας σὲν γῆ θὰ σοῦ σκορπίζουν
γὰ τὰ χνάρια σου ἐσέ, γὰ τ' ἀκριβὸ σου ταῖρι.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Ἐκλαψε, ὑπέρλαμπρε, ἡ πατρίδα σου θωρώντας
ἔρμυ ἀπὸ σὲ τὴν ἀγκαλιά της ν' ἀπομένῃ,
κ' ἐκλαψε πάλι γὰ τὴ δάφνη σου πονώντας
π' ὄχι δική της τόσο σ' ἄρεσε ἀλλὰ ξένη.

Καὶ πικρότερα τώρα δέρνεται χτυπώντας
χέρι με χέρι, κι' ἀνακράζει ἀπελπισμένη·
Ἄϊμέ! καὶ τὸ κορμὶ μού παίρνουν, ποῦ καίζονται
στὰ ξένα νῦρε τιμῆ, σ' τὰ ξένα πεθαίνειν.

Ἄχ! γὰ τὰ ἐξαισι' αὐτὰ ποῦ σ' ἔδοξάσαν κάλλει
τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς καὶ δύναμὴ ἔχαν τόσοι.
ποῦ μοναχὰ θὰ τὰ νοήσουν οἱ μεγάλοι

ἂν ἡ πατρίδα σου δὲ θέλεις νὰ σπαράξῃ
πάντα στὸν πόνο καὶ ἐτὸ κλάμμα της νὰ λυώσῃ
κάμε σ' αὐτὴν νὰ βγῆ κάποιος ποῦ νὰ σοῦ μοιάζει.

Ἄπὸ τὰ Παναθήναια

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κλέβουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργαστήσιον ἰδρῦθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μίξ ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφάντριων, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητά καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μετὰ τὰ ἀρίστα εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραμητινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀρχαιοειδή καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσῆς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ἕλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων στολιζέται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὠραία καὶ σφριγηλή καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Α. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ' τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ' τῆς Πριγκιπισσοῦς Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ' τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Πιγκουμῖῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμημένου ὑπ' ἀπόσεως τῆς ἐκλεκτῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἡτις προμηθεύεται πρὸ αὐτοῦ τὰ ἀπαρχμῖλου κομψότητος ὑποδήματά της τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἡμῶς ἐκαινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἀριστὰ καθόσον θὰ κατασκευάζονται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθεῖς ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μετιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθητέους χρωματισμοὺς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητικαὶ μακαὶ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομὰς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν πρὸς κλησίαν ἀπευθύνουσι καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίκας καὶ ἀνταποκριτὰς μας.